

'Alasam kan op ons blijven rekenen'

● Rechtszaal doodstil na verklaring van moeder slachtoffer

Door Rob Zijlstra

Groningen Advocaat Mathieu van Linde legt zijn hand op de rug van Alasam S., die heel erg moet huilen. Door de rechtszaal klinkt de zelfverzekerde maar o zo verdrietige stem van de moeder van Renske Hekman. Ze vertelt dat ze 's avonds nog even naar RTVNoord hadden gekeken, naar het journaal. Schietpartij in Baflo. Ineens beelden van het huis waar hun dochter woont. Bange vermoedens. Ze bellen haar, krijgen geen contact. Ze bellen Alasam, haar vriend, misschien dat hij iets weet. Ze bellen de politie, krijgen te horen dat ze wel worden teruggebeld. Ze worden niet teruggebeld. Lange, angstige nacht. De volgende ochtend, acht uur: het is Renske.

Het is doodstil in de rechtszaal. De moeder van Renske noemt de vriend van haar dochter, de moordenaar van haar dochter, rustig, attent, humorvol, zorgzaam. Ze vertelt dat 'wij' hem de afgelopen twee jaar vaak in de gevangenis hebben bezocht. Zegt: 'Het heeft zowel ons als Alasam verlichting gebracht. Wij aanvaardden het, we hebben een keuze gemaakt, uit loyaliteit aan Renske. We hopen in haar geest mild en krachtig verder te leven.'

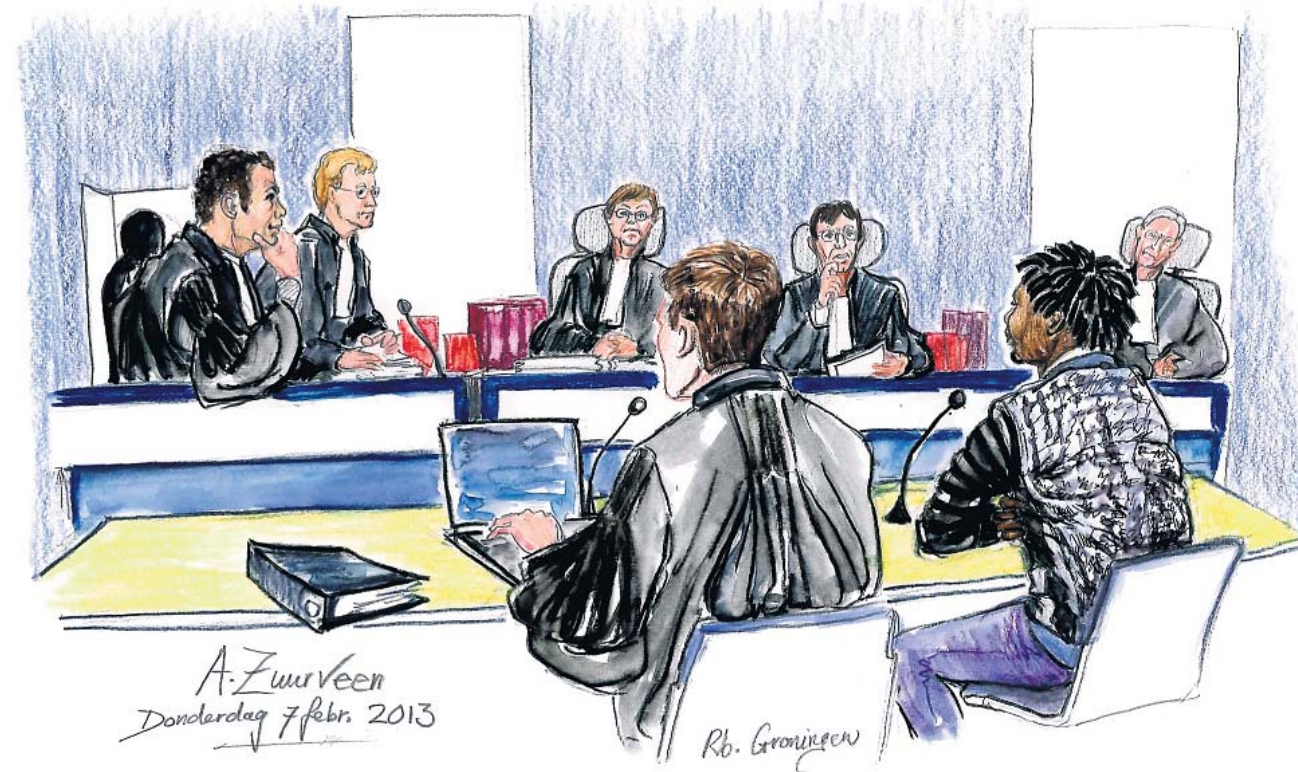
Hoe de rechters ook zullen oordelen, Alasam kan op de steun van de familie van Renske Hekman blijven rekenen. Dat is bijzonder. En

indrukwekkend. En verwarrend, vooral nadat ook de twee zonen en de echtgenote van politiemans Dick Haveman hebben gesproken. Met intens verdrietige woorden. Bij hen overheerst het onbegrip. Bas, de oudste zoon, had die avond - 13 april 2011 - op Twitter gelezen over de schietpartij. Toen om tien voor tien die avond twee collega's van zijn vader aanbelden, wist hij het. "Woedend ben ik."

Drie uren hadden de rechters nodig om een deel van de feiten uit het 7.000 pagina's tellende strafdossier met Alasam S. te bespreken. Hij erkent dat hij Renske met een brandblusser heeft geslagen. Waarom? Hij wilde weg, terug naar Groningen. Renske hield hem tegen, met de beste bedoelingen. Toen stond daar die brandblusser. Hoe vaak hij heeft geslagen? Hij weet het niet.

Op 12 april, een dag eerder, hoort Alasam S. (sinds 2001 in Nederland), dat zijn laatste hoop hier te kunnen blijven, is vervlogen. Een verblijfsvergunning op medische grond is door de Raad van State afgewezen. Eerst paniek, dan grote angst. Ineens vertrouwt hij niemand meer. Waanbeelden: hij is bang dat 'ze' hem willen vermoorden. Ook Renske, die hem altijd steunde. Daarom. Zegt: "Nu weet ik beter."

Nadat hij haar heeft neergeslagen vlucht hij richting het station. Hij ziet dan - zegt hij - een man op een motor, die afstapt, een wapen in handen heeft en schiet. Nee, hij wist niet dat dat een politiemans

was. Er ontstaat een worsteling. Hij krijgt het pistool te pakken, hoe blijft onduidelijk, en schiet. Nee, niet gericht. In het wilde weg. De man op de motor is de in burger geklede Dick Haveman. Hij wordt do-

delijk getroffen. Hooguit tien minuten later wordt Alasam door zes politiekogels uitgeschakeld. Twee omstanders, buurtbewoners, zijn eveneens door kogels geraakt.

Het strafproces wordt vandaag

▲ Alasam S. naast zijn advocaat

voortgezet met het horen van vijf deskundigen. Alasam gebruikte het medicijn paroxetine, wat mogelijk van invloed is geweest op het plotselinge extreme en agressieve gedrag. Op een manier die zo erg

niet te rijmen valt met hoe wij Alasam kennen, had de moeder van Renske nog gezegd.

Maandag formuleert het Openbaar Ministerie de strafeis.

www.zittingszaal14.nl

”
We hopen mild en krachtig verder te leven